

er Tale om at faae dygtige Kunstnere, at man kan hyde dem en i Forhold til hele deres Stilling og Dygtighed passende Løn. Den ærede Taler, som aabnede Forhandlingerne idag, yttrede i sit Foredrag, at om just ikke Tiden nu var kommen til, at saadanne Institutioner som Theatret kunde bære sig selv, var den dog meget nær; men det er jo netop dette, der er Spørgsmaalet. Det er jo netop Spørgsmaalet, om ikke det kongelige Theater ved sin Existents bidrager Sit til at hæve Secondtheatrene iveitret, om ikke det kongelige Theater ved sin Existents tvinger dem til at gjøre sig al Glid og Umage for at udvikle Kunsten paa en passende og god Maade. Naar han altsaa ikke beviser, at det ikke forholder sig saaledes, følger deraf, at hans Argumenter egentlig ikke have nogen Betydning. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem vilde have, at Pensioneringen skulde bibeholdes, og aabnede Udsigt til en Maade, hvorpaa Theatrets Forhold kunde ordnes, hvilken, efter min Mening, egentlig vilde blive meget dyrere, end hvis det ærede Thing fulgte det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, og vedblive at tilskyde de 50,000 Rbd. om Aaret, thi Mere vil det ikke blive. En anden Dadel er bleven udtalt imod mig fra flere Sider, nemlig med Hensyn til § 25, idet man er misfornøiet over, at jeg har opstillet denne Paragraph. Men, mine Herrer, jeg har den Overbeviisning, at vi behøve en ny Theaterbygning, af mange Grunde, baade for at Theatret skal kunne bære sig bedre frem og af flere Hensyn til den Bygning, vi nu have, men som jeg ikke skal trætte det ærede Thing med at meddele; men naar man behøver en Bygning, og man ikke er bestemt paa at faae den ad den ene Wei, er det da ikke godt, at jeg eller min Efterfølger er istand til at bruge en anden Wei eller andre Midler? Det er ogsaa klart, at de Alternativer, som her ligge for, i sig indbefatte et tredie Alternativ, nemlig, at man følger noget af den ene og noget af den anden Fremgangsmaade. Dette er jo et Anliggende, som skal ordnes ad Forhandlingsveien, og saa er det godt at kunne bruge forskjellige Fremgangsmaader. Der er ogsaa kommet den

Udbredelse imod mig, at jeg ikke har søgt at komme overeens med Kjøbenhavns Communalbestyrelse, inden jeg forelagde dette Forslag. Ja, hvis jeg havde forelagt Forslaget ligesom fjor, vilde jeg maaffee — men heller ikke mere end „maaffee“ — have henvendt mig til Communalbestyrelsen; men da jeg netop vilde have Alternativerne frem, kunde jeg selvfølgelig ikke henvende mig til denne. Thi set da, at den Autoritet, jeg havde henvendt mig til, erklærede, at den vilde tage det ene og ikke det andet, og jeg saa forelagde Lovforslaget for det høie Thing, og dette maaffee ikke syntes om det Alternativ, som den paagjældende Autoritet havde valgt, saa vilde jeg jo her være i en ikke ringe Forlegenhed. — Pensioneringen gennem Reserveconden, som det ærede Medlem for Horsens (Taubert) omtalte, maa vist høre paa en Misforstaaelse; thi Reserveconden er en Fond, der bestaaer for sig, medens Pensioneringen stæer ved Henlæggelse af de 10 pCt. af Aaremaalcontracternes Beløb og ved Anbringelse i Livrenteanstalten af $\frac{1}{3}$ af den Vedkommende tilfaldne Feu. Altsaa maa der ligge en Misforstaaelse til Grund for dette. — Naar ærede Medlemmer ikke ere fornøiede med den Theaterbygning — det er forresten et noget underordnet Punkt, men da jeg har begyndt derpaa, vil jeg dog sige et Par Ord derom — som er stillet i Udsigt, men mene, at den vil være for lille, hvis den ikke faaer en større Forøgelse af Pladser end henved 150 til 200, saa maa jeg dog udtale den Formening, at man skal være noget betænkelig, inden man gjør en Theaterbygning alfor stor. Det er klart, at man maa indrette Bygningen efter Skuespillernes Tale- og Syngeevne, og i det Hele taget efter deres Gøne til med deres Stemme at fylde Localet; vil man tillige gjøre Localet bekvemmeligt og behageligt for Publicum til at sidde i, hvilket naturligtvis ogsaa har sin tiltrækkende Virkning, saa vil det være nødvendigt, at Rummet bliver noget større, selv om man ikke faaer et forholdsviis større Antal Pladser. Det er blevet sagt, at Ministeriet har søgt at gjøre det meest Mulige for Theatret gennem dette Lovforslag; men heri har man virkelig gjort Ministeriet Uret, idet mindste hvis man forstaaer det saaledes, at man